Un balon ridea în poartă

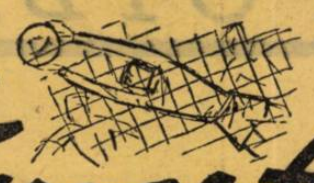

DE NEAGU RĂDULESCU

Primii intrară pe teren campionii.

Ripensiștii purtau tricouri portocalii, cu gulere roșii și chiloți albaștri.

Monomul lor, în frunte cu portarul Pavlovici, țîșni din vestiare, tropăind, îndreptîndu-se spre centru.

Jucătorii erau veseli și pe fețele lor se citea încrederea.

Publicul aplaudă frenetic. Ripensia era campioana țării și avea toate șansele să-și păstreze încă un an titlul.

Spectatorii încercau să identifice jucătorii:

— Uite-l pe Dobay. „Calul" e mai înalt decît toți. Ba nu e „Calul"! E Cotormani! M-am înșelat

— Cine-o fi, ăla, secundul?

— Beke! Interul Beke. Micuț, dar îndesat. Fuge duduind, ca un Chevrolet!

— Ce solid e Pavlovici, domnule! Adevărat atlet!

— Bravo, Schwartz! Asta e cel mai tehnic jucător al lor. Creierul înaintării. Umblă după el Racing-Club din Paris cu arcanul. Oferte peste oferte. Sute de mii de franci se oferă pe picioarele lui!

— Picioarele astea strîmbe? — își schimonosi nasul un venusist.

— Ile! Ile! Să le vezi dumneata la lucru! Tehnică, șefule! N-or fi ăia proști de la Racing să ofere purcoi de bănet pe ele!

— Uite-l și pe Binduț! Mă, ce caraghios este! Parcă e confecționat din bețe de chibrit!

— Țăndărică!! Să nu-i lași să răsufle, Țăndărică!

Ripensiștii se înșirară pe cercul din centrul terenului.

Aplauzele de-abia se domoliseră.

Ciolac, căpitanul echipei, comandă:

— Pentru publicul bucureștean! Hip! Hip! Hura! Hip! Hip! Hura!

Peluzele și tribunele răspunseră prompt cu un torent de aplauze și mai entuziast. Parcă se spărgeau tone de geamuri pe arenă.

După acest salut, timișorenii trecură la o poartă, Pavlovici degajînd balonul, pe care îl ținuse sub braț, în teren.

Spre deliciul galeriei, Cotormani, supranumit Fakirul, trase un șut colosal de înalt, împușcînd parcă inima cerului.

— Uuuuuuuu! Ce luminarece!

Din tribună se auzi glasul dogit al lui Chibrit, răbufnind:

— S-o ții așa și-n timpul meciului!

Pavlovici se instală în poartă, alergînd de la o bară la alta.

Jucătorii săreau în aparență caraghios, dezmorțindu-și mușchii.

— Își fac încălzirea, informau cei pricepuți pe spectatorii veniți pentru prima oară la un meci de fotbal.

Balonul îl prinse Dobay. Calul trase spre poartă însoțit de ropotele galeriei. Mingea porni ca din tun și lovi bara, zgîlțîind-o, Pavlovici sări în gol.

— Bravo, Dobay! Splendid, Calule! Mă, ce șut năprasnic are ăsta!

Inimile venusiștilor înghețară. Șutul fusese tras de la patruzeci de metri și dacă balonul nu întîlnea bara, nu se știe dacă plasa rămînea întreagă.

Cîteva giumbușlucuri cu mingea execută și Binduț, sărind în jurul ei ca un mînz nărăvaș.

Apoi, pe rînd, timișorenii își încercară pofta de joc, jonglînd cu balonul și încercînd de la distanță poarta lui Pavlovici.

Portarul ripensist părea în formă de zile mari.

Schwartz execută în mare viteză cîteva treceri de minge cu Beke și Ciolac.

Chiar în același moment însă tribunele și peluzele se zgîlțîiră din nou sub uraganul aplauzelor.

Pe teren intrase monomul Venusului.

De la peluza populară, fiinii Impăratului Gavrilă își începură, în trombă, asaltul vocal:

— Hai, tu, Venus! Hai, tu, Venus! Hai, tu, Venus!

Cîteva priviri curioase cercetară pagoda Impăratului: „Măria sa" și-o fi aplaudat echipa?"

Curioșii fură însă dezamăgiți. Prefectul era de nerecunoscut. O mînie surdă îi întuneca fața de obicei roză de fericire și cei din jurul lui parcă încercau să se ascundă sub propriii lor umeri. Cînd se potoliră aplauzele, inevitabila voce a lui Chibrit căzu răgușită din înălțimile tribunei, ca un glas ceresc concurînd cu tunetele sfîntului Ilie.

— Băieți, ascultați comanda la mine! Sînt aici! Băieți, am venit! Băieți, n-aveți nici o grijă! Băieți, vorba aia: veni, vidi, vici! Dacă Chibrit e cu voi, e de rău pentru timișoreni! Mîriculică, pa, băiatule! Să nu lași o „bășică" să treacă peste linia porții. Arată-le, tu, Mîriculică, ce înseamnă să te naști pe Calea Griviței!

Venusiștii, în tricouri negre, salutară și ei publicul. Întîi tribuna, apoi peluzele.

Peluza populară fu cea mai generoasă în aplauze. Cîțiva entuziasmați se repeziră la gardul de sîrmă, ignorîndu-i parcă prezența, să-și îmbrățișeze idolii, să fie cît mai aproape de ei:

— Albu! Albu!

— Mircea! Mircea!

— Fredi! Fredi!

— Humis! Humis!

— Petea, să nu-i lași, Petea!

— Joacă Petea, fraților!

— Nu l-au băgat în echipă pe Mălăieru și Cotoarbă.

— Sfera, să ai grijă de turloaiele lor!

Spectatorii peluzei erau fericiți că jucătorii Venusului sînt atît de aproape. Ei distribuiau nu numai aplauze și încurajări, dar și sfaturi cu nemiluita.

— Mă, Befa, să-l ții cu dinții pe Schwartz! Să nu-i lași să te dribleze. Să ataci în forță, că e fricos! Tremură cînd îl iei tare!

— Cuștică! Mă, Humis, să intri cu mingea în poarta panterei! Pantera neagră dacă primește o boabă nu mai face două bănci! Prima boabă contează.

— Nene Albule, arată-le cum se trage un șut la București, în Splai!

— Nea Mircea, degajează departe! Cît mai departe!

— Mă, Micky Mouse, arată-le tu că și ăștia mici sînt dați dracului! Vezi că pe partea ta e Chiroiu! Promite-i, mă, trei chile de vin și te lasă ăsta să treci de el oricînd.

— Petea, nu uita înfrîngerea de la Timișoara! Tu ești căpitanul echipei! Treci prin ei, fă-i șvaițer, — driblează la ei! Și trage, mamă dragă, chiar de la centru, din orice poziție, de oriunde. Trage! Să n-aibă timp să se dezmeticească! În iureș, băieți!

— Ploaie! Să nu fii apă de ploaie, că te snopim la ieșire.

— Margareto, fără fițe că nu ești pe scenă la Cărăbuș. Fițele la garderobă! Sobru! Cît mai sobru! Înfipt!

Jucătorii Venusului rideau de aceste sfaturi, dar rîsul lor era mai mult rînjet și acreală decît veselie.

Meciul le inspira îngrijorare și, pe de-asupra, mai avusese loc și conflictul din vestiar cu Impăratul și întreaga conducere a clubului.

Era un meci de mare răspundere.

Negrii schimbară și ei cîteva baloane în fața porții lui Mircea Gănescu. „Il Dio" apără două șuturi la pămînjen, care stîrniră din nou aplauzele.

În frunte cu portarul, echipa bucureșteană ovaționată, se îndreaptă apoi spre centru, unde fotografii își pregăteau aparatele și unde apăruseră oficialii celor două echipe cu obișnuitele buchete de flori.

Avocatul Pedalescu, afișînd și el pe față un aer de înmormîntare, schimbă buchetul său cu al oficialului timișorean. Căpitanii celor două echipe, Petea și Ciolac, își strînseră mîinile afectuos și jucătorii se fotografiară în grup, ținîndu-se frățește de talie sau de umeri.

În mijlocul lor își expuse chelia impudică vicepreședintele Venus-ului, Ghiță Drăghicescu, reprezentanții Ripensiei și arbitrul Leonidas, foarte elegant, cu cămașă de mătase și cu părul, ca de obicei, mult pomădat.

Grupul era flancat de arbitrii de tușă și de antrenorii celor două echipe: Platko și Utassy, foști jucători internaționali.

Publicul asista tăcut la această ceremonie inutilă, care îi fărîmița nervii: Meciul! Să înceapă o dată meciul! Ce dracu, nu mai începe!

Cînd Leonidas, sub atenta supraveghere a lui Petea și Ciolac, azvîrli o monedă în sus pentru alegerea terenului, Bindea descoperi șnurul de arnici roșu de pe tricolorul de lînă al lui Mircea Gănescu și încercă să fie glumeț:

— Cine te-a decorat? Sau îl porți de noroc?

„Il Dio" strîmbă plictisit gura.

— De noroc!

Bindea, Dobai, Mircea Gănescu, Bürger și Sfera, personaje ale romanului „Un balon ridea în poartă" văzute de autor.

— Atunci ai putea să ți-l scoți de pe acum. Numai eu marchez azi trei boabe.

Portarul Vensului nu mai avu răgaz să-i răspundă.

Petea alesese coroana monedei și pe zgură cîștigase capul.

Venusul pierduse deci avantajul terenului. Bindea poate avusese dreptate. Ei, negrii, o să joace cu soarele în față. Și cel mai dezavantajat dintre toți va fi tot el, Mircea Gănescu.

În primul rînd nu-i place să joace cu șapcă, apoi la ora asta soarele bate tocmai în poartă.

Și artilerie ripensistă și soare dîndu-ți cu tifla în față!

Prea multe!

Acum nu mai rămăseseră pe teren decît jucătorii cu arbitrul Leonidas.

Platko, Pedalescu și ceilalți se retrăseseră pe o bancă, cam pleoștiți, la intrarea spre vestiare.

„Il Dio" și Pavlovici își ocupaseră porțile.

Mircea Gănescu purta un tricou de lînă albastru, Pantera, același tricou de totdeauna, negru.

Leonidas, important, pe centru, cu fluierul în gură, consulta atent cronometrul.

Peste stadion se așternuse o liniște de gheață.

Nu se mai încheiau nici pariuri, nimic. Publicul era numai ochi și parcă o singură inimă strînsă în ghiara emoției.

Echipele se studiau față în față, aliniate, pentru atac:

VENUS: Mircea Gănescu — Sfera, Albu — Bărbulescu, Fredi, Befa — Gruin, Ploeșteanu, Humis, Petea, Ene.

RIPENSIA: Pavlovici — Chiroiu, Bürger — Deheleanu, Cotormani, Lăcătuș — Bindea, Beke, Ciolac, Schwartz, Dobay.

Leonidas fluieră scurt, pe neașteptate, și deși mii de ochi erau ațintiți asupra terenului, nimeni nu putu să-și dea seama cum balonul a și ajuns în posesia lui Dobay și cum Calul, sărind parcă peste Befa, a și intrat în careul de șaisprezece metri și a tras fulgerător. În primele secunde ale meciului, tricoul albastru al lui Mircea Gănescu făcu așa dar cunoștință cu zgura. Dar mîinile sigure ale lui „Il Dio" au prins, în extremis.

Cîțiva centimetri, mai lateral, și balonul s-ar fi odihnit în plasă.

Vulcanul publicului irupse, amenințător.

— Hai, tu, Ripensia! Hai, tu, Ripensia! Ri-pi! Ri-pi!

Venusiștii păreau dezorientați. Încă două faze de felul acesteia și meciul s-a lămurit din primele minute.

Mircea Gănescu observă cum Albu se palidase la față. Se va redita, oare, acel 6—0 de la Timișoara?

Vociferările publicului se împărțiseră. Unii îl aplaudau pe Dobay, alții îl aplaudau pe Mircea Gănescu.

— Bravo, Dobay!

— Bravo, „Il Dio"!

Și focul comentariilor se aprinse pe loc.

— Extraordinar șut! Venus-ul nu rezistă nici zece minute. Ce trage, Calul ăsta, domnule! Nemaipomenit!

— Ce plonjon formidabil! Un șut ca ăsta nu putea să-l apere în țară decît „Il Dio".

Mircea Gănescu studie o clipă poziția jucătorilor și degajă puternic. Balonul întîlni însă capul precis al lui Cotormani. Fakirul îl deschise pe Beke, peste Ploeșteanu și Bărbulescu, amîndoi ridicol de mărunți față de mijlocașul centru al Ripensiei.

Mai mult, în hazul galeriei, Ploaie căzu, lovindu-se de Fakir, ca un mototol de cîrpe. Ceea ce îl îndîrji pe Sfera. Masivul fundaș negru se repezi ca un mistreț spre interul Ripensiei. Acesta însă printr-o fentă scurtă se feri din calea lui și trecu scurt balonul lui Bindea.

— Hai, tu, Bindea! Hai, tu, Binduț! — delirau în neștire miile de voci.

Bindea alerga cu mingea spre careul de șaisprezece și după el se rostogoleau, într-un suprem efort, Ploeșteanu, Bărbulescu și Sfera. Primul care îl ajunse fu Ploeșteanu. Bindea îl driblă. Bărbulescu avu aceeași soartă. Acum toată înaintarea timișorenilor era masată în careul Venusului. Golul plutea în aer, inevitabil.

Fredi se rostogoli la picioarele — ca niște fîrave bețe de chibrit — ale lui Bindea. Inutil însă. Va trage Bindea sau nu? Petea, venit în apărare, îl incomodă o clipă. Dar atît, căci balonul fu expediat peste apărarea venusistă. Mircea Gănescu ieși din poartă. S-a pripit portarul Venusului sau nu? Din nou, capul blond a lui Cotormani își făcu apariția sa amenințătoare pe deasupra tuturor. El pasă mingea lui Schwartz, care o trecu în viteză lui Dobay.

Venusiștii erau ridiculizați. Nu reușiseră să pună încă piciorul pe minge. Albu se repezi îndîrjit spre picioarele Calului, dar balonul era acum în aer, rîzînd parcă, pe de-asupra capetelor.

În învălmășeală, tricoul albastru al lui Mircea Gănescu se zări pe deasupra jucătorilor masați în fața porții. „Il Dio" boxă balonul, rămase o clipă spînzurat pe grumazul Fakirului, căzu pe spinarea lui Sfera și se prăbuși lat în zgură.

— Bravo, Mircea!

— Formidabil! Ce zici, bă? Castană! — Ce meci! Ce meci, ne așteaptă! — săreau unii de pe băncile tribunei și peluzei într-o explozie de bucurie copilărească. De la peluză intră în funcțiune, hotărît, impulsiv, mai întîi corul și apoi se năpustiră cîrlîietorile furioase ale finilor Impăratului.

— Hai, tu, Venus! Hai, tu, Venus! Hai, tu, Venus!

În fine, balonul fu interceptat de Humis.

— Mergi, mergi cu el! răcneau cu ochii scoși din orbite venusiștii, încordați, atîțați, agitînd în aer pumni, batiste, pălării, haine, sticle de limonadă, orice le cădea la îndemînă.

Și Cuștică, centrul achiziționat de la Salonic, parcă ascultîndu-le povața, porni singur cu balonul. Îl driblă pe Lăcătuș și examină fugitiv, situația. Ene era liber. Schimbă balonul pe piciorul drept și se pregăti să deschidă extrema stîngă.

— Vine Fakirul! Vine din urmă Fakirul! Păzeaaaaaaa! — îl înștiință galeria. Nu ține mingea! Dă-i drumul, grecule, ce faci?

Prea tîrziu.

— Ah, i-am spus! I-am spus! — își smulgeau disperați cîțiva venusiști, părul din cap. Cotormani întinsese piciorul lui uriaș, — piciorul de aur, cum fusese poreclit la Balcaniadă, — și îi suflase balonul lui Humis cu o ușurință uimitoare.

— Uite, pe cine am dat noi banii! Să-l aducem de la Salonic! — se văicărea unul din conducere.

De sus, de tot, vocea lui Chibrit se auzi tunătoare, spărgînd norii sumbri ai pesimismului:

— Hai, băieți! Nu vă descurajați, copii! Intră la om, Fredi!

Fakirul trecu mingea peste capul lui Ploeșteanu și și-o servi tot lui pe celălalt picior, provocînd din nou, ca la circ, hohotele spectatorilor. Gruin, venit și el de pe extremă, în ajutorul interului său, se rătăci printre picioarele goliatului ripensist.

Venusiștii erau cu desăvîrșire dezorientați. Nu-și mai păstrau locurile și întreaga echipă, cu excepția lui Humis, se retrăsese în apărare.

Timișorenii dominau net.

În tribună, Bică Beilis, zîmbind radios, explica tacticos ascultătorilor.

— Ripensia e obligată să joace prost. N-are adversar. Nu vedeți? Unde sînt venusiștii?

Platko se fîțîia nervos pe tușă, făcînd semne disperate.

— Tumneata, Ploeștean, marche Beke. Ce te'nvîrtești în teren ca o mora stricat? Tumneata, Sfera, 'napoi! Tumneata... asta, cum zice... la tine...

---

*) *Fragment din romanul cu același titlu.*